

вилскій, който имаше обичай подиръ литургіята да са моли самъ предъ жьртвенника. Жозе са спрѣ на минута задъ единъ стълпъ на църквата за да види да ли е онзи, когото бѣ дошълъ да търси. И младыйтъ инокъ неволно начена да трепери, той осѣти ужасъ посрѣдъ онуй безмолвіе.

— Той е! помисли Жозе, и предъ самага Бога лицемеръ и лъжець!... О! да, моли са като крон новы престѣпленія. Моли са безуиний калугере!... направй предъ Бога послѣдната си молба... Може бы той са кае... Нека му устѣпимъ священната минута на покаяньето.

Жозе са спрѣ нѣколко минути, като че чакаше да свърши Арбуезъ предсмъртната си молитва. А този като са кръстѣше повторително, готвѣше са да стане.

— О! но азъ съмъ безуменъ, помисли Жозе, безуменъ като мыслижъ че Петръ Арбуезъ може да са раскае.

И като събра сичкото присѣтствіе на духа си въ высшата тѣзи минута, той пристѣпи тихо къмъ жьртвенника като че ужъ щѣше да са моли. При шума който станж когато отварѣше рѣшетката на олтаря, инквизиторътъ са обърнѣ и много са зарадва като видѣ любимеца, но лицето на Жозе имаше толкози гибелно и страшно изразеніе, щото Арбуезъ неволно осѣти ужасъ.

— Що ти е? попыга той Жозе.

Жозе нищо не отговори, но единъ ужасенъ смѣхъ поѣ луотвори прижълтѣлытъ му устны, и поглѣднѣ на Арбуеза като че искаше да го извѣде. Арбуезъ са стѣписа като помисли че любимецътъ му си е изгубилъ ума; и преди да свари да предвиди удара, Жозе са впустижъ на него като тигръ и заби сичкото си ножче въ гърлото на Арбуеза таиъ дѣто бронята не го покрываше. Инквизиторътъ прострѣ рѣцѣ на напрѣдъ и паднѣ възнакъ, но са подпрѣ о стѣпалата на жьртвенника, и тамъ останж полунаведенъ. Крѣвьта потече обилно отъ раната му.]